

„Службени гласник РС“, бр. 104/2017

ТРЕЋЕ ОДЕЉЕЊЕ

ПРЕДМЕТ СТОКИЋ против СРБИЈЕ

(Представка број 26308/15)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

17. октобар 2017. године

Ова пресуда је правоснажна, али може бити предмет редакцијске измене.

У предмету Стокић против Србије,

Европски суд за људска права (Треће одељење), на заседању Одбора у саставу:

Pere Pastor Vilanova, *председник,*

Branko Lubarda,

Georgios A. Serghides, *судије,*

и Fatoş Aracı, *заменик секретара Одељења,*

После већања на затвореној седници 26. септембра 2017. године,

Доноси следећу пресуду, која је усвојена тог дана:

ПОСТУПАК

1. Предмет је формиран на основу представке (број 26308/15) против Србије коју је Суду поднео, према члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: „Конвенција”), српски држављанин, господин Зоран Стокић (у даљем тексту: „подносилац представке”), 11. маја 2015. године.
2. Подносиоца представке заступала је госпођа Р. Дугошија, адвокат из Жабара. Владу Србије (у даљем тексту: „Влада”) заступао је њен заступник, госпођа Н. Плавшић.
3. Притужба због дужине парничног поступка прослеђена је Влади 25. априла 2016. године, а преостали део представке проглашен је недопуштеним према Правилу 54 став 3 Пословника Суда.
4. Влада је ставила примедбу на разматрање представке од стране Одбора. Пошто је размотрио примедбу Владе, Суд је одбацује.

ЧИЊЕНИЦЕ

5. Подносилац представке рођен је 1967. године, а живи у Смедереву.
6. Подносилац представке је 26. марта 2007. године поднео тужбени захтев Општинском суду у Жабарима против свог послодавца, Министарства унутрашњих послова, тражећи исплату одређених социјалних давања.
7. Првостепени суд у Пожаревцу, судска јединица Жабари пресудила је 23. априла 2012. године у корист подносиоца представке.
8. Апелациони суд у Београду је 4. октобра 2012. године преиначио пресуду Првостепеног суда и одбацио захтев подносиоца представке. Подносилац представке је наведену пресуду примио 5. новембра 2012. године.
9. Уставни суд је 12. новембра 2014. године одбацио уставну жалбу подносиоца представке.

ПРАВО

I. НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНА 6. КОНВЕНЦИЈЕ

10. Подносилац представке притуживао се да је дужина радног спора у питању била некомпатибилна са захтевом „разумног рока”, утврђеног у члану 6. став 1. Конвенције, који гласи како следи:

„Свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама ..., има право на ... расправу у разумном року пред ... судом,”

11. Влада је оспорила тај аргумент тврдећи да се у посебним околностима предмета дужина поступка не може сматрати прекомерном.
12. Предметни поступак трајао је пет година и шест месеци на две инстанце.

А. Допуштеност

13. Суд констатује да притужба овог подносиоца представке није ни очигледно неоснована у смислу члана 35. став 3 (а) Конвенције, ни недопуштена по неком другом основу. Она се, према томе, мора прогласити допуштеном.

Б. Основаност

14. Суд подсећа да се оправданост дужине поступка мора ценити у светлу околности предмета и позивањем на следеће критеријуме: сложеност предмета, понашање подносиоца представки и релевантних органа и значај предмета спора за подносиоца представке (види, међу многим другим ауторитетима, *Frydlender против Француске* [ВВ], број 30979/96, став 43, ЕЦХР 2000-VII).

15. Суд је често налазио повреде члана 6. став 1. Конвенције у предметима који покрећу питања слична питању у конкретном предмету (види *Frydlender*, цитирана у горњем тексту).

16. Пошто је размотрио сав материјал који му је достављен, Суд сматра да Влада није истакла ниједну чињеницу, нити убедљив аргумент који би могли да га убеди да донесе другачији закључак о основаности притужбе подносиоца представке. С обзиром на своју судску праксу по овом питању (види уз одговарајуће измене, *Станковић против Србије*, број 29907/05, 16. децембар 2008. године и *Стевановић против Србије*, број 26642/05, 9. октобар 2007. године), Суд сматра да је у овом предмету дужина поступка била прекомерна и да није испунила захтев „разумног рока”.

17. Према томе, дошло је до повреде члана 6. став 1. Конвенције.

II. ПРИМЕНА ЧЛАНА 41. КОНВЕНЦИЈЕ

18. Члан 41. Конвенције прописује:

„Када Суд утврди прекршај Конвенције или протокола уз њу, а унутрашње право Високе стране уговорнице у питању омогућава само делимичну одштету, Суд ће, ако је то потребно, пружити правично задовољење оштећеној странци.”

А. Штета

19. Подносилац представке је тражио 3.500,00 евра (ЕУР) на име материјалне штете и ЕУР 5.000,00 на име нематеријалне штете.

20. Влада је оспорила ове захтеве.

21. С обзиром да се накнада материјалне штете коју је подносилац представке тражио односила на исход домаћег поступка, а не на његову дужину, Суд не примећује никакву узрочну везу између утврђене повреде и тражене накнаде материјалне штете. Према томе, он одбацује овај захтев. Међутим, Суд се уверио да је подносилац представке без

сумње претрпео душевне болове због кашњења у поступку у питању. Он, према томе, досуђује подносиоцу представке ЕУР 2.000,00 на име претрпљене нематеријалне штете.

Б. Трошкови

22. Подносилац представке је такође тражио ЕУР 6.050,00 за трошкове настале пред домаћим судовима и пред Судом.

23. Влада је оспорила ове захтеве.

24. На основу докумената које поседује и своје судске праксе, Суд сматра да је оправдано да се досуди сума од ЕУР 500,00 за покриће трошкова по свим ставкама, умањено за износе који су можда већ исплаћени с тим у вези на домаћем нивоу.

В. Затезна камата

25. Суд сматра да је примерено да затезна камата буде заснована на најнижој каматној стопи Европске централне банке уз додатак од три процентна поена.

ИЗ ТИХ РАЗЛОГА, СУД, ЈЕДНОГЛАСНО

1. *Проглашава* притужбу у вези са прекомерном дужином парничног поступка допуштеном;

2. *Утврђује* да је дошло до повреде члана 6. став 1. Конвенције;

3. *Утврђује*

(а) да Тужена држава треба да плати подносиоцу представке, у року од три месеца, следеће износе:

(i) ЕУР 2.000,00 (две хиљаде евра), плус порез који се може наплатити, на име претрпљене нематеријалне штете, и

(ii) ЕУР 500,00 (пет стотина евра), плус порез који се може наплатити подносиоцу представке, на име трошкова;

(б) да се горе наведени износи претворе у националну валуту Тужене државе по курсу важећем на дан исплате;

(в) да по истеку горе наведена три месеца до исплате, треба платити обичну камату на горе наведене износе по стопи која је једнака најнижој каматној стопи Европске централне банке у законском периоду уз додатак од три процентна поена;

4. *Одбија* преостали део захтева подносиоца представке за правично задовољење.

Састављено на енглеском језику и достављено у писаној форми на дан 17. октобра 2017. године, у складу са правилем 77 ст. 2. и 3. Пословника Суда.

Fatoş Aracı

Заменик секретара

Pere Pastor Vilanova

Председник

